

ΓΕΡΜΑΝΙΑ: ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΠΙΚΡΟ

05 -03 – 2015

Εσύ είσαι τώρα στην κορφή
κι εγώ είμαι φτωχή στον πάτο.
Εσύ γελάς κι εγώ, πικρά πονάω.
Εσύ πετάς στον έβδομο ουρανό
κι εγώ στην κόλαση βογκάω.
Εσύ γυρνάς, χορεύοντας, σε πράσινα λιβάδια
κι εγώ, τώρα ξυπόλυτη, ματώνω μεσ' τ' αγκάθια.
Αχάριστη,
όταν εσύ κοπάδι γύρναγες στη γη,
εγώ το αίμα μου έχυνα στις θερμοπύλες,
στον Μαραθώνα κι από τον γιο σου τον ναζί,
για να μπορεί η χώρα σου ως σήμερα ελεύθερα
και δημοκρατικά, σαν άνθρωπος, να ζει.
Και μην ξεχνάς.
Όταν εσύ σε τρύπες έψαχνες τροφή,
εγώ τ' αστέρια κοίταζα και την αυγή.
Όταν εσύ κεφάλια έκοβες σαν τη βροχή,
εγώ τους νόμους έφτιαχνα και την αρχή.
Όταν εσύ μες σε σκοτάδι ζούσες, ζοφερό,
εγώ, το φως σου έφερα και σ' έβαλα σ' αυτό.
Ήθελα να 'ξέρα,
όταν ο Οδυσσέας χάραζε τη γη,
εσύ που είσουν, έστω, για να τραβάς κουπί;
Εσύ σαν έβοσκες κοπάδια, στο βουνό, ο γιος μου,
ο Αλέξανδρος, σκορπούσε στον Ευφράτη, Ανθρωπισμό.
Κι όταν χρειάστηκε στον κόσμο αυτόν να 'ρθει
και ν' απλωθεί το νέο Φως, εμείς στην γλώσσα μας
το φορτωθήκαμε κι αυτό, από τον ίδιο τον Χριστό.
Και τώρα εσύ, αχάριστη, ζητάς να σκύψω εγώ,
η μάνα σου και η τροφός,
να σου ζητήσω ταπεινά, βοήθεια και συμβιβασμό,
έστω κι αν τα παιδιά μου έσφαλαν, βαριά,

για να μου δώσεις ένα ξεροκόμματο
κι ένα ποτήρι, με γλυφό νερό;
Ε, όχι, και μην το ξεχνάς, δεν είμαι εγώ αυτή, που ταπεινά
θα σκύψω μπρος σου, για μια γουλιά γλυφό νερό.
Εσύ μου φαίνεται, πως είσαι ακόμα βάρβαρα σκληρή,
μα εγώ είμαι η Ελλάδα και σκορπώ το φως
αιώνες τώρα, στον άνθρωπο, χωρίς αντάλλαγμα
κι' απάνθρωπες, σκληρές και δήθεν δίκαιες σκλαβιές.